

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/47/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3117203687
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:3117203687.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX,D., právne zastúpená: Advokátska kancelária KONCOVÁ & PARTNERS, s.r.o., IČO: 47 256 907, so sídlom v Trenčíne, Kpt. Jaroša 1312/29, proti žalovanému: Univerzitná nemocnica Martin, IČO: 00 365 327, so sídlom v Martine, Kollárova 2, právne zastúpený: JUDr. Gabriela Reichová, advokátka so sídlom v E., F. E. XX, za účasti intervenienta na strane žalovaného: KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, IČO: 00 585 441, so sídlom v Bratislave, Štefanovičova 4, právne zastúpený: JUDr. Baltazár Mucska, advokát so sídlom v B. – G. E., H. XX, o náhradu za bolesť, sťaženie spoločenského uplatnenia a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 6C/14/2017-488 zo dňa 24.11.2021, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III., ktorým vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol, p o t v r d z u j e .

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku IV. o nároku na náhradu trov konania žalovaného voči žalobkyni, vo výroku V. o nároku na náhradu trov konania intervenienta na strane žalovaného voči žalobkyni, vo výroku VI. o nároku na náhradu trov konania štátu voči žalobkyni a vo výroku VII. o nároku štátu voči žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Vo zvyšku z o s t á v a rozsudok súdu prvej inštancie n e d o t k n u t ý .

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu za bolesť vo výške 354,- eur a náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 1.854,30,- eur v lehote 3 dní od právoplatnosti uvedeného rozsudku (výrok I.). Výrokom II. súd prvej inštancie v časti o zaplatenie sumy 1.406,25,- eur konanie zastavil. Okrem toho výrokom III. vo zvyšnej časti žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovanému voči žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 95,64 % (výrok IV.) a intervenientovi na strane žalovaného voči žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 95,64 % (výrok V.). Napokon štátu priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 95,64 % (výrok VI.) a štátu voči žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 4,36 % (výrok VII.).

1.1 Nárok žalobkyne posudzoval podľa § 3 ods. 1, § 11, § 13 ods. 1, 2, 3, § 100 ods. 1, § 106 ods. 1, 2, § 420 ods. 1, 2, § 442 ods. 1, § 444 OZ.

1.2 Podľa súdu prvej inštancie v prejednávanej veci sa žalobkyňa domáhala nárokov zo zodpovednosti za škodu v zmysle ust. § 420 a nasl. OZ (bolestné a SSU). V prípade ust. § 420 OZ sa podľa súdu prvej inštancie jednalo o všeobecnú zodpovednosť, ktorej predpokladom bolo porušenie právnej povinnosti, za ktoré bolo pri medicínskej zodpovednosti potrebné považovať porušenie ust. § 4 ods. 3 zák. č. 576/2004 Z.z. Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že z uvedeného vyplýva, že išlo o zodpovednosť za zavinenie. Nakoľko pri všeobecnej zodpovednosti sa zavinenie predpokladalo, stačilo, ak poškodený, žalobkyňa, preukázali, že škoda bola spôsobená pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti v zdravotníckom zariadení, pri ktorej došlo k porušeniu citovaného ustanovenia, a to, že vznikla škoda, ktorá bola v príčinnej súvislosti s poskytovaním zdravotnej starostlivosti. Pre vznik všeobecnej zodpovednosti za škodu podľa § 420 OZ museli byť kumulatívne splnené predpoklady, a to porušenie právnej povinnosti, vznik škody a existencia príčinnej súvislosti medzi nimi. K vzniku zodpovednosti v prípade poskytovania zdravotnej starostlivosti prichádzalo vtedy, ak ten, kto poskytol zdravotnú starostlivosť, v danom prípade žalovaný, uvedenú starostlivosť neposkytol „lege artis“. Pojem „lege artis“ znamená súladnosť postupu pri poskytovaní zdravotníckych služieb spôsobom predpokladaným zák. č. 576/2004 Z.z. Podľa súdu prvej inštancie v konaní bolo nesporné, že žalovaný porušil právnu povinnosť, keďže žalovaný neposkytol žalobkyňi zdravotnú starostlivosť „lege artis“. Pri operácii dňa 19.11.2013 zabudol pri operačnom zákroku v tele žalobkyne tampón, čo si vyžadovalo ďalší operačný zákrok, ktorý žalobkyňa podstúpila dňa 04.05.2015. Podľa súdu prvej inštancie tak neobstála námietka intervenienta o neexistencii príčinnej súvislosti s tým, že medzi žalobkyňou a žalovaným nebola sporná ani skutočnosť, že porušením právnej povinnosti bola spôsobená škoda. Sporným ostal rozsah spôsobenej škody a s tým súvisiace nároky, ako aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy.

1.3 Podľa súdu prvej inštancie medzi stranami bola sporná výška bodového ohodnotenia bolestného a najmä sťaženia spoločenského uplatnenia. Žalobkyňou predložený lekársky posudok bol vyhodnotený ako nesprávny, nakoľko posudzoval vytrpené bolesti žalobkyne a SSU bez oddiferencovania jej chronického zdravotného stavu, ktorý v žiadnom prípade nebol dôsledkom zabudnutého tampónu. Súčasný stav žalobkyne bol z veľkej časti následkom liečby ochorenia ako takého. Nebolo možné identifikovať konkrétny úkon v poskytovaní zdravotnej starostlivosti, ktorý by bol priamo zodpovedný za aktuálny zdravotný stav žalobkyne. Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že samotný tampón a jeho organizácia v pooperačnom období mohli spôsobiť zvýšené vnímanie bolesti a diskomfort z lokálnej reakcie v jazve po operácii. Koreňové príznaky ako také neboli spôsobené ponechaným cudzím telesom. Súd prvej inštancie tiež uviedol, že z uvedených záverov znaleckého posudku jednoznačne vyplývalo, že lekársky posudok E. H. nebol odborne správny, keďže hodnotil bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia za celkový priebeh a liečbu ochorenia a nehodnotil len následky nesprávneho poskytnutia zdravotnej starostlivosti a nutnosti revíznej operácie v spojitosti s ponechaným tampónom v operačnej rane. Znalecká organizácia sa podľa súdu prvej inštancie dostatočným a vyčerpávajúcim spôsobom vysporiadala so znaleckou úlohou. Súd prvej inštancie považoval predložený znalecký posudok, ako aj odpovede na položené otázky za jasné a zrozumiteľné, vzájomne si neodporujúce, čo bolo potvrdené aj samotným výsluchom znalca na pojednávaní. Preto súd prvej inštancie pri určení výšky bolestného a SSU vychádzal z bodového hodnotenia znaleckej organizácie, a nie z lekárskeho posudku E. H.. Zo strany žalobkyne neboli produkované dôkazy, ktoré by závery znaleckej organizácie o výške bodového hodnotenia bolestného a SSU robili spornými. Znalecká organizácia ohodnotila bolestné počtom bodov 57,5 a SSU počtom bodov 105. Súd prvej inštancie tiež konštatoval, že bolestné bolo možné hodnotiť po ustálení zdravotného stavu, ktorý pre účely hodnotenia bolestného nastal v septembri 2015, kedy skončili vytrpené bolesti žalobkyne spôsobené zabudnutým tampónom. Pri určení výšky bolestného preto súd prvej inštancie vychádzal z hodnoty jedného bodu za bolestné vo výške 17,16,- eur a za SSU vo výške 17,66,- eur, t. j. rok po ustálení zdravotného stavu žalobkyne. Pri uvedenom určení bodového hodnotenia žalobkyňi prináležalo bolestné vo výške 986,70,- eur a SSU vo výške 1.854,30,- eur. Preto súd prvej inštancie priznal žalobkyňi nárok na SSU vo výške 1.854,30,- eur a v prevyšujúcej časti SSU žalobu v zmysle jej čiastočného späťvzatia týkajúceho sa SSU zamietol.

1.4 Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že zo strany žalovaného bola vznesená námietka premlčania vo vzťahu k nároku na bolestné, preto sa v prvom rade zaoberal uplatnenou námietkou. Podľa súdu prvej inštancie pri premlčaní nároku na odškodnenie na zdraví sa nárok na náhradu škody premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a tom, kto za ňu zodpovedá. Posúdenie momentu, kedy sa poškodený dozvedel o škode na zdraví, je deň okamihu ustálenia zdravotného stavu. Pritom posúdenie otázky, kedy bolo možné zdravotný stav poškodeného považovať za ustálený z hľadiska jednotlivých nárokov, bolo závislé na vyjadrení lekára. K otázke premlčania bolestného

za deň zistenia bolesti nebolo možné bez ďalšieho považovať deň ukončenia PN poškodeného, ani deň vyhotovenia posudku o bolestnom, ale okamih, deň ustálenia zdravotného stavu poškodeného. Počiatok plynutia premlčacej doby vo vzťahu k bolestnému súd prvej inštancie ustálil k septembru 2015. Súd prvej inštancie konštatoval, že aj keď uvedené v danom prípade nebolo rozhodujúce, ustálenie zdravotného stavu žalobkyne bolo možné stotožniť s dátumom ukončenia PN, nakoľko neboli zistené ani tvrdené okolnosti, ktoré by za okamih ustálenia zdravotného stavu žalobkyne stanovili iný deň. Pri škode bolo nevyhnutné vždy zisťovať, kedy žalobca získal potrebné množstvo informácií o objektívne vyčíslenej škode v peniazoch, aby mohol svoj nárok uplatniť na súde. Podľa súdu prvej inštancie najskôr po uvedených skutkových zisteniach možno urobiť právny záver o počiatku behu premlčacích lehôt a následne i tom, či právo na náhradu škody bolo premlčané alebo nebolo. Podľa súdu prvej inštancie z hľadiska ust. § 106 ods. 1 OZ nebolo rozhodujúce, kedy sa poškodený dozvedel o tom, aká konkrétna chyba lekára pri lekárskom zákroku zapríčinila vznik škody, stačila vedomosť poškodeného, že zákrok ošetrojúceho lekára bol príčinou poškodenia jeho zdravia (NS ČR sp. zn. 25Cdo/2891/2007, R 91/2010). Súd prvej inštancie v súlade s ust. § 106 OZ uviedol, že subjektívna premlčacia doba bola dva roky a začala plynúť od ustálenia zdravotného stavu, t. j. v danom prípade od septembra 2015. Žalobkyňa sa podaným (prvým) žalobným návrhom domáhala voči žalovanému bolestného vo výške 354,- eur. Druhou zmenou žalobného návrhu doručenou súdu dňa 13.10.2021 žalobkyňa rozšírila svoj žalobný návrh v časti bolestného na sumu 986,70,- eur. Vzhľadom k uvedenému bolo zrejmé, že námietka premlčania v prevyšujúcej časti bolestného nad sumu 354,- eur bola dôvodná a nárok žalobkyne na bolestné bol vo zvyšnej časti premlčaný. Premlčacia doba uplynula v septembri 2017, pričom žalobkyňa podala návrh na zmenu žaloby až dňa 13.10.2021. Podľa súdu prvej inštancie, to, že pri podaní (prvého) žalobného návrhu vychádzala z nesprávneho lekárskeho posudku a o výške škody sa mala dozvedieť až doručením Znaleckého posudku 291/2020 nemohlo ísť na ťarchu žalovaného. Preto súd žalobkyňu priznal nárok na bolestné vo výške 354,- eur a v prevyšujúcej časti bolestného žalobu taktiež zamietol. Tvrdením žalobkyne, že vznesená námietka premlčania bola v rozpore s dobrými mravmi, sa súd zaoberal pri hodnotení premlčania nemajetkovej ujmy.

1.5 Podľa súdu prvej inštancie zmenou žaloby doručenou súdu dňa 09.05.2017 sa žalobkyňa domáhala aj nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.000,- eur, voči ktorému žalovaný taktiež vzniesol námietku premlčania. Súd prvej inštancie ďalej dôvodil, že inštitút nemajetkovej ujmy vyjadruje najmä náhradu za zásah do ochrany osobnosti, resp. zásah do práva na zdravie, súkromie a rodinný život, spočívajúci v utrpených pocitoch frustrácie, šoku, stresu, smútku, straty zo spoločenstva s milovanou osobou a podobne. Ak nároky za nemateriálnu ujmu podľa ust. OZ o nárokoch na náhradu škody nebudú dostatočnou satisfakciou za škodu na zdraví za bolestné a SSU, nie je vylúčené, aby sa dotknuté osoby domáhali ďalšej satisfakcie podľa ust. na ochranu osobnosti. Podľa súdu prvej inštancie však nie je prípustné, aby sa osoba dotknutá na zdraví pokúšala žalobou na ochranu osobnosti nahrádzať či navyšovať nároky z titulu náhrady škody. Domôcť sa ďalšej satisfakcie podľa ust. na ochranu osobnosti však nemožno na základe rovnakých skutkových tvrdení, ako v žalobe na náhradu škody. Ide o samostatné právne prostriedky ochrany fyzickej osoby, a preto ich nebolo možné uplatniť na základe rovnakých skutkových tvrdení. Mimo iného súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa uvádzala rovnaké skutkové tvrdenia pri náhrade na SSU, resp. pri jej zvýšení z dôvodov hodných osobitného zreteľa, ako aj pri nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Uvedený nárok neodôvodnila inými skutkovými okolnosťami. Už len z uvedených dôvodov bol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nedôvodný. Súd prvej inštancie sa však prvotne zaoberal vznesenou námietkou premlčania. Podľa súdu prvej inštancie Najvyšší súd v rozhodnutí vo veci sp. zn. 5Cdo/265/2009 uviedol, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 OZ predstavuje jedno z parciálnych a relatívne samostatných prostriedkov ochrany jednotného práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby. Vzniká vtedy, keď morálna satisfakcia, ako rýdzo osobné právo

na vyváženie a zmiernenie nepriaznivých následkov protiprávneho zásahu do osobnostných práv nestačí. Napriek tomu, že ide o satisfakciu v oblasti nemateriálnych, osobnostných práv jeho vyjadrenie peňažným ekvivalentom spôsobuje, že ide o osobné právo majetkovej povahy. Podľa názoru súdu prvej inštancie to bol obsah nároku a nie predmet jeho ochrany, čo robilo pre povahu nároku rozhodujúce, či sa uplatní všeobecný právny inštitút premlčania. Ak obsahom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy bola požiadavka na zaplatenie peňažnej sumy, potom princíp právnej istoty vylučuje, aby plynutiu času neboli priznané žiadne právne účinky. Najvyšší súd v uvedenom rozhodnutí vo vzťahu k začiatku plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej lehoty náhrady za nemateriálnu ujmu uviedol, že tento je podľa § 101 OZ viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia lehota začína plynúť dňom nasledujúcim po dni,

kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv (obdobne aj NS SR sp. zn. 2Cdo/278/2007, 2Cdo/194/2011). Podľa súdu prvej inštancie z rozhodovacej praxe súdov bolo zrejmé, že pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby bol rozhodujúci moment, kedy došlo k protiprávnemu zásahu, ktorý viedol k nemajetkovej ujme. Všeobecná trojročná premlčacia lehota plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Tým bol objektívne vymedzený začiatok plynutia premlčacej lehoty od slova mohlo a nie od slova mohol. Uvedený okamih bol daný objektívne a nezávisle na subjektívnej okolnosti, teda, či oprávnený vedel alebo nevedel o svojom práve. Nebolo síce vylúčené, že sa dotknutý subjekt dozvedel o protiprávnom konaní neskôr ako v deň, v ktorom k nemu došlo. Vtedy bolo však na mieste skúmať, či námietka premlčania nebola v rozpore s dobrými mravmi, tak ako to tvrdila žalobkyňa. Súd prvej inštancie mal za to, že žalobkyňa mala dostatočný časový priestor na to, aby si uplatnila nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Reoperácia žalobkyne bola vykonaná dňa 04.05.2015, pričom nárok na náhradu nemajetkovej ujmy si žalobkyňa uplatnila až zmenou žalobného návrhu doručenou súdu dňa 09.05.2017. Uplynutie premlčacej doby zavinila výlučne žalobkyňa, ktorá mala v rámci plynutia premlčacej doby dostatočnú vedomosť na to, aby si mohla uplatniť svoje nároky bez toho, aby znášala riziko, že žalovaný voči jej nárokom vznesenie námietku premlčania. Vznesenie námietky premlčania zásadne dobrým mravom neodporuje, môžu však nastať situácie, kedy uplatnenie uvedenej námietky je výrazom zneužitia práva na úkor druhého účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej lehoty nezavinil a voči ktorému by za uvedenej situácie zánik nároku v dôsledku uplynutia premlčacej lehoty bol neprímerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ním uplatňovaného práva a s dôvodmi, pre ktoré svoje právo včas neuplatnil. V danom prípade však uvedené okolnosti, ktoré by mali za následok, že sa vznesenie námietky premlčania prieči dobrým mravom, nenastali. Podľa súdu prvej inštancie okolnosti by museli byť naplnené v natoľko výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do princípu právnej istoty, akým je odopretie práva uplatniť námietku premlčania. Podľa súdu prvej inštancie žalobkyňa už výzvou zo dňa 25.11.2015 (t. j. ešte v čase plynutia premlčacej doby) vyzvala žalovaného na mimosúdne urovanie, pričom žiadala od neho náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20.000,- eur, čo medzi stranami nebolo sporné. Pritom bez akéhokoľvek zavinenia žalovaného si nárok na náhradu nemajetkovej ujmy uplatnila až podaním zo dňa 09.05.2017, ktorým rozšírila svoj žalobný návrh. Premlčacia doba však podľa súdu prvej inštancie uplynula dňa 19.11.2016. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že od spísania výzvy mala žalobkyňa ešte jednu tretinu premlčacej doby na to, aby si voči žalovanému uplatnila nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Neuviedla však žiadne okolnosti, ktoré by jej bránili v uplatnení uvedeného nároku v rámci plynutia premlčacej doby. Ak žalobkyňa bezdôvodne vyčkávala na uplatnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, nemožno vznesenie námietky premlčania a uplynutie premlčacej doby pričítať na ťarchu žalovaného a už vôbec uvedené považovať za rozpor s dobrými mravmi, nakoľko rozpor uplatnenia námietky premlčania s dobrými mravmi sa nemôže vyvodiť z okolností a dôvodov spojených iba so vznikom uplatneného nároku, ale z okolností, za ktorých bola uvedená námietka uplatnená (NS SR sp. zn. 25Cdo/2648/2003). Podľa súdu prvej inštancie operáciu zo dňa 19.11.2013 bolo potrebné považovať za ten neoprávnený zásah objektívne spôsobilý porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby, žalobkyne, pričom premlčacia lehota začala plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv. Uvedený zásah bol jediným konaním žalovaného, aj keď účinky mohli pretrvávajúť aj po uvedenom zásahu. Začiatok plynutia premlčacej doby na náhradu nemateriálnej ujmy bol tak viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Nebolo významné, prečo oprávnený subjekt právo neuplatnil ihneď po tom, čo nastala rozhodujúca skutočnosť.

1.6 O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami tak, že úspešnému žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného priznal pomerný nárok na náhradu trov konania. Podľa súdu prvej inštancie žalobkyňa sa v konaní domáhala nároku na náhradu škody a na náhradu nemajetkovej ujmy. Súd prvej inštancie tiež konštatoval, že žalobkyňa bola neúspešná aj v časti zastavenia konania (výrok II.), nakoľko nepreukázala, že by k späťvzatiu žaloby došlo pre správanie žalovaného alebo intervenienta na strane žalovaného. Preto procesné zavinenie na zastavení konania niesla žalobkyňa.

Vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu škody (bolestné + SSU) bola žalobkyňa pri porovnaní uplatnenej a súdom priznanej sumy úspešná v rozsahu 4,36 % a neúspešná v rozsahu 95,64 %. Žalovaný a intervenient na jeho strane boli tak úspešní v čistom rozsahu 91,28 %. Vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy bola žalobkyňa neúspešná v celom rozsahu (100 %). Následne súd pri priznaní nároku na náhradu trov konania vychádzal z priemeru úspechu

žalovaného a intervenienta na strane žalovaného, ktorým priznal pomerný nárok na náhradu trov konania, každému v rozsahu 95,64 % ($(100 \% + 91,28 \% / 2)$).

1.7 Zároveň súd prvej inštancie rozhodol, že štátu voči stranám sporu priznal nárok na náhradu trov konania pomerne podľa ich úspechu v spore (95,64 – 4,36), keďže v konaní vznikli štátu trovy pozostávajúce z vyplateného znalečného ustanovenej znaleckej organizácii. Vykonanie znaleckého dokazovania navrhla žalobkyňa, ktorá však bola v priebehu konania oslobodená od súdnych poplatkov v celom rozsahu, preto jej súd prvej inštancie nemohol uložiť povinnosť zložiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania.

2. Proti uvedenému rozsudku podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie, a to proti výrokom III., IV., V. a VI. z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázala na to, že podanou žalobou a následnými zmenami žalobného návrhu sa domáhala voči žalovanému náhrady za bolesť, náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, náhrady nemajetkovej ujmy, náhrady nákladov za lekársky posudok a náhrady trov konania. Odvolateľka spochybnila Znalecký posudok č. 291/2020 v celom rozsahu, pričom sa nestotožnila so závermi uvedenými

v posudkovej časti a rovnako tak so závermi znaleckého posudku, a to z dôvodov, ktoré podrobne popísala vo vyjadrení k znaleckému posudku zo dňa 21.01.2021. S ohľadom na uvedené súčasne poukázala na Lekársky posudok o bolestnom a o sťažení spoločenského uplatnenia, ktorý bol vypracovaný E. I. H., v zmysle ktorého bolo neprijateľné, aby sa hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia znížilo o celých 2145 bodov. Uvedené podľa odvolateľky nezodpovedalo položkám s ohľadom na sadzby bodového hodnotenia za sťaženie spoločenského uplatnenia, ktoré tvoria prílohu č. 1 k zákonu

č. 437/2004 Z. z. zákon o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia. Poukázala tiež na to, že nebolo možné sa stotožniť s výškou bodového hodnotenia bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia stanovenou znaleckou organizáciou, a to

z dôvodu, že znalecká organizácia použila pri hodnotení bolestného počet bodov pri dolnej hranici, čo bolo s ohľadom na závažnosť a dobu priebehu liečenia neakceptovateľné. Žalobkyňa sa liečila po dobu takmer 2 rokov, pričom následky pretrvali dodnes, preto počet bodov mal byť stanovený pri hornej hranici rozpätia bodov, teda na 20, a to spolu

so zvýšením o 50 % malo žalobkyni v prípade položky č. 235 prináležať 30 bodov a v prípade položky č. 238 35 bodov, čo bolo spolu 65 bodov za bolestné. Odvolateľka ďalej namietala, že znalecká organizácia použila pri hodnotení sťaženého spoločenského uplatnenia počet bodov pri dolnej hranici, čo bolo, s ohľadom na závažnosť a dobu priebehu liečenia, rovnako tak ako pri bolestnom, neakceptovateľné. Ďalej uviedla, že liečba žalobkyne trvala takmer 2 roky, pričom žalobkyňa po dobu 5 mesiacov nebola schopná sama, bez pomoci iných, prejsť ani na toaletu, nie to do obchodu, prípadne do zamestnania. Ďalej žalobkyňa tiež uviedla, že znalecká organizácia vychádzala pri určení výšky sťaženia spoločenského uplatnenia

z položky č. 304a, pri ktorej bolo ako diagnóza špecifikované poúrazové obmedzenie hybnosti chrbtice o 200 % - ľahké, pričom predmetnú položku ohodnotila počtom bodov 105, a to s odkazom na ustanovenie § 10 ods. 6 zákona č. 437/2004 Z. z. Zákona o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia. Žalobkyňa v celom rozsahu odmietla ako znaleckou organizáciou zvolenú položku, tak aj spôsob stanovenia počtu bodov, ktorý bol rovnako ako pri hodnotení bolestného, pri dolnej hranici. Žalobkyňa súčasne

s ohľadom na výpovednú hodnotu znaleckého posudku odmietla aj aplikáciu § 10 ods. 6 zákona č. 437/2004 Z. z., s poukazom na čo bola položka znížená na 75 % jej pôvodnej hodnoty. Žalobkyňa mala za to, že znalecká organizácia mala pri bodovom hodnotení sťaženia spoločenského uplatnenia vychádzať, keď nie z položky č. 304f (ako posudkový lekár), tak minimálne z položky č. 304e, pri ktorej bola ako diagnóza špecifikované poúrazové obmedzenie hybnosti chrbtice o 200 % - ťažké, kde mala byť ohodnotená počtom bodov od 390 – 800. Trvala na tom, že počet bodov mal byť stanovený pri hornej hranici rozpätia bodov, teda na 800, pričom by v danom prípade spolu so zvýšením na dvojnásobok (§ 10 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z. z.) malo žalobkyni v prípade uvedenej položky prináležať 1600 bodov, po znížení (§ 10 ods. 6 zákona č. 437/2004 Z. z.) by žalobkyni malo prináležať 1200 bodov za sťaženie spoločenského uplatnenia. Žalobkyňa sa nestotožnila s výkladom súdu prvej inštancie o premlčaní časti predmetného nároku vo vzťahu k nároku na bolestné nesúhlasí a považovala uvedenú aplikáciu výkladu premlčania s ohľadom na určenie začiatku plynutia premlčacej doby za nesprávnu.

Ďalej žalobkyňa uviedla, že dňa 25.11.2020 bol vypracovaný znalecký posudok, ktorý určil bodové ohodnotenie bolestného, z čoho bola vypočítaná suma 986,70,- eur. V danom prípade podľa bodového ohodnotenia znaleckej organizácie žalobkyňa tým, že s posudkom nesúhlasila v celom rozsahu a najmä s výškou bodového ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia, paradoxne znalecká organizácia zvýšila bodové ohodnotenie bolestného, čo bol moment, kedy sa o hodnote bolesti (o škode) dozvedela, a z uvedeného dôvodu by sa začiatok premlčacej lehoty mal posudzovať odo dňa, kedy sa o výške bodového ohodnotenia bolesti žalobkyňa dozvedela. S výrokom

o bezdôvodnom vyčkávaní žalobkyne s uplatnením nemajetkovej ujmy preto nesúhlasila. Podľa žalobkyne poškodená sa prvotne o hodnote škody dozvedela dňa 05.08.2016 z posudku E. H., ktorá zároveň bodovo ohodnotila aj sťaženie spoločenského uplatnenia. Takto stanovené bodové ohodnotenie sa stalo podkladom pre podanie žaloby. Vzhľadom

na to, že uvedené bodové ohodnotenie bolo vyššie ako to, čo žiadala mimosúdnou cestou žalobkyňa, žalobkyňa pristúpila k podaniu žaloby na podklade posudku od E. H. a spoliehala sa na správne bodové ohodnotenie. Ďalej žalobkyňa dôvodila, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku jednoznačne ustálil začiatok plynutia premlčacej lehoty na september 2015, kedy podľa súdu došlo k ustáleniu zdravotného stavu žalobkyne. S uvedeným tvrdením sa žalobkyňa nestotožnila, nakoľko nebolo zrejmé, z čoho súd pri tomto konštatovaní vychádzal. Jednoznačné ustálenie zdravotného stavu žalobkyne nevplývalo ani zo znaleckého posudku znaleckej organizácie, a ani z výpovede znalca, pretože k uvedenej otázke sa znalci či už v posudku alebo pri výpovedi vyjadrili na úrovni hypotéz a teoretickej možnosti hodnotenia ustálenia zdravotného stavu, pričom vôbec netvrdili, že ide o rigidné tvrdé časové dáta, za ktorými už nemohlo byť odškodnenie navrhnuté. Ďalej žalobkyňa dôvodila, že nesúhlasí s tým, ako súd prvej inštancie posudzoval vznesenú námietku premlčania vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške

5 000,00,- eur súvisiaci so zmenou žaloby dňa 09.05.2017. Žalobkyňa sa absolútne nestotožnila s argumentáciou súdu týkajúcou sa stanovenia začiatku plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej lehoty na uplatnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorý súd stanovil na deň prvej operácie dňa 19.11.2013. Na základe § 101 OZ bolo zrejmé, že právo mohla žalobkyňa uplatniť po prvý raz vtedy, keď sa o porušení jej osobnostných práv dozvedela a o uvedenom porušení sa dozvedela deň po reoperácii, teda dňa 05.05.2015,

z čoho vyplýva, že premlčacia lehota by uplynula ku dňu 05.05.2018. Návrh na zmenu žalobného návrhu bol podaný dňa 09.05.2017. Nebolo v súlade so skutočnosťou a možnosťami žalobkyne, aby sa o zabudnutom tampóne v jej tele dozvedela skôr ako po reoperácii. Bolo absurdné sa domnievať, že už po prvej operácii mohla žalobkyňa svoje právo uplatniť po prvý raz, nakoľko nemala ani len najmenšiu vedomosť o skutočnosti, ktorá vyšla najavo až reoperáciou a nevedeli to ani ošetrojúci lekári, pretože v prípade, ak by vzniklo čo i len nejaké malé podozrenie na prítomnosť cudzieho telesa v tele, tak by k reoperácii došlo hneď. K reoperácii teda došlo až o 1 rok, 5 mesiacov a 16 dní. Žalobkyňa dala do pozornosti, že osobný prístroj na scanovanie tela, ktorý by cudzie teleso v tele odhalil, k dispozícii nebol. Konštatovanie o samozavinení uplynutia premlčacej lehoty žalobkyňou bolo z pohľadu žalobkyne vyhodnotené ako nesprávne. Ak by sa žalobkyňa mala prikloniť k výkladu súdu

v odôvodnení rozsudku, tak by z toho pre žalobkyňu vyplývalo, že mala predvídať a vedieť, že pri operácií jej bol ponechaný v tele tampón. Keďže sa to však dozvedela až po reoperácii, tak mala ešte dosť času z premlčacej lehoty, ktorej začiatok stanovil súd, uplatniť svoje právo na súde, a to dokonca ešte pred tým, ako premlčacia lehota uplynie. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že nemajetková ujma sa mala uplatniť pri nedostatočnej satisfakcii za škodu na zdraví za bolestné a SSU. Poškodená sa o nedostatočnej satisfakcii dozvedela zo znaleckého posudku znaleckej organizácie, keďže bodové ohodnotenie sa diametrálne odlišovalo od bodového ohodnotenia v žalobnom návrhu, takže konštatovanie, že výlučne žalobkyňa zavinila uplynutie premlčacej lehoty, bolo zmatečné. Odvolateľka poukázala na to, že súd

v odôvodnení ďalej argumentuje, že žalobkyňa vychádzala pri svojom žalobnom návrhu z nesprávneho znaleckého posudku, čo nemohlo ísť na ťarchu žalovaného. Uvedené konštatovanie považovala žalobkyňa za arbitrárne, nakoľko súd interpretoval svoj názor, že uvedená skutočnosť má ísť na ťarchu žalobkyne. Žalobkyňa dala do pozornosti, že nemá vysokoškolské lekárske vzdelanie, a nevie zhodnotiť či lekársky posudok bol a je správny alebo nesprávny. Uviedla tiež, že v zmysle zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a

o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia požiadala lekára o posudok, a ten jej ho vyhotovil a takto vyhotovený posudok sa stal podkladom žaloby. Súd prvej inštancie pri akceptovaní námietky premlčania vo vzťahu k právu žalobkyne na nemajetkovú ujmu žiadnym spôsobom neskúmal, za akých okolností k premlčaniu došlo a stotožnil sa

s argumentáciou žalovaného a uvedenej námietke vyhovel, čo odôvodnil v rozsudku spôsobom, ktorý bol v neprospech slabšej strany konania - žalobkyne. Žalobkyňa považovala námietku premlčania vznesenú žalovaným vo vzťahu k právu žalobkyne na nemajetkovú ujmu za jeho konanie v rozpore s dobrými mravmi. Podľa názoru žalobkyne žalovaný realizáciou uvedeného práva na vznesenie námietky premlčania nesledoval ochranu svojich vlastných práv, práve naopak, v jeho záujme bolo poškodenie práva žalobkyne. Podľa odvolateľky zásadu úspechu vo veci bolo potrebné uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisela od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V danom prípade nešlo o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nakoľko ho nemožno zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. V danom prípade bolo potrebné žalobkyňu posudzovať ako plne procesne úspešnú, pretože mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z procesného úspechu, závisela od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. Na základe vyššie uvedeného bola žalobkyňa názoru, že rozhodnutie súdu o trovách bolo nesprávne v zmysle interpretácie § 255 ods. 1 CSP, pretože súd vo výroku I. rozsudku rozhodol, že žalovaný bol povinný zaplatiť žalobkyni náhradu za bolesť a náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia, teda žalobe v časti vyhovel nakoľko ju považuje za dôvodnú, pričom pri určení výšky náhrad vychádzal

zo záverov znaleckého posudku znaleckej organizácie. Podľa žalobkyne sa súd pri rozhodovaní o nárokoch žalobkyne opieral výlučne o znalecký posudok znaleckej organizácie a o bodové ohodnotenie v znaleckom posudku, a tiež o výpoveď znalca, pričom vôbec nebral do úvahy jednotlivé vyjadrenia žalobkyne, ktorými spochybňovala závery znaleckého posudku či už v písomných alebo ústnych vyjadreniach, a ani sa s nimi v rozsudku nevysporiadal. V prípade posudzovania námietok premlčania zo strany žalovaného

k niektorým nárokom žalobkyne, uvedené súd posúdil podľa žalobkyne jednostranne, nesprávne a len v intenciách vyjadrení a argumentov žalovaného, pričom sa vôbec nezaoberal argumentáciou žalobkyne. Ak sa aj v niektorých prípadoch zaoberal, tak arbitrárnym spôsobom, a to bez uvedenia konkrétnych dôvodov, z ktorých by vyplývala nesprávnosť a nedôvodnosť tvrdení žalobkyne. V prípade priznania náhrad trov konania súd rozhodol striktnie podľa znenia ustanovenia § 255 CSP bez toho, aby skúmal a zaoberal sa pomerom úspechu v spore čo do právneho základu a nie iba čo do výšky právneho nároku. Vzhľadom na uvedené navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil v napadnutom rozsahu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne, aby súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu.

3. V zákonom stanovenej lehote sa žalovaný vyjadril k odvolaniu žalobkyne tak, že podľa jeho názoru bolo nesporné, že u žalobkyne bolo dané hodnotenie bolestného položkou 234 (v posudku nesprávne označenou ako 235) za cudzie teliesko, ktoré bolo chirurgicky odstránené, pričom sadzobník (príloha č. 1 k zák. č. 437/2004 Z. z. v platnom znení) hodnotenie položkou 234 neumožňoval rozpätím, ale len presne stanoveným počtom bodov (15). Podľa žalovaného znalecká organizácia teda priradila položke 234 (jedinú) správnu bodovú hodnotu. Pokiaľ ide o SSU, výhrady žalobkyne boli podľa žalovaného postavené najmä na tom názore, že bolo neprijateľné, aby oproti lekárskeho posudku E. I. H. došlo k tak zásadnému zníženiu bodovej hodnoty SSU v posudku. Rozdiel bodových hodnotení v lekárskom posudku a posudku bol daný jednak evidentnou nesprávnosťou posudku E. I. H., keď táto zvýšila základné bodové hodnotenie rozporne s platnou právnou úpravou o dvojnásobok, pričom zák. č. 437/2004 Z. z. v platnom znení umožňoval zvýšenie maximálne na dvojnásobok základného bodového hodnotenia. Už len dôsledkom uvedeného zjavne nesprávneho hodnotenia E. I. H. došlo k absolútne nedôvodnému navýšeniu sumy bodového hodnotenia SSU

o 1000 bodov. Za základný dôvod, pre ktorý lekársky posudok E. I. H. nebolo možné akceptovať, a teda aj dôvod, ktorý mal za následok tak podstatné rozdiely oboch hodnotení, bolo to, že posudok E. I. H. hodnotí v rámci SSU aj primárne zdravotné poškodenie žalobkyne - degeneratívne poškodenie chrbtice, ktoré malo za následok vážne obmedzenie pohyblivosti chrbtice, a pre ktoré žalobkyňa napokon aj podstúpila samotný operačný zákrok u žalovaného. V kontexte s uvedenou zásadnou okolnosťou bolo podľa žalovanej potrebné nazerať aj na námietky žalobkyne o potrebe hodnotenia jej SSU položkou 304f (alebo minimálne 304e) za ťažké obmedzenie pohyblivosti chrbtice, ktoré zásadne nemohlo byť správne, lebo nebolo nijako preukázané, že takéto vážne zdravotné obmedzenie bolo následkom ponechaného tampónu, ale naopak, z dokazovania vyplynulo, že išlo na vrub existujúceho primárneho ochorenia žalobkyne. Žalovaný preto zastával názor, že v konaní bol zrozumiteľným a najmä odborne podloženým spôsobom preukázaný vznik rozporu medzi oboma hodnoteniami.

3.1 Žalovaný sa nestotožnil s názorom žalobkyne ani s právnym posúdením vznesenej námietky premlčania. Pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že o výške škody sa dozvedela až z posudku znaleckej organizácie (po jeho doručení), čo považovala za moment začatia plynutia premlčacej doby. Podľa žalovaného za deň zistenia bolesti nebolo možné považovať deň, kedy si poškodený dá vypracovať znalecký posudok, alebo sa z neho dozvie o rozsahu bodového hodnotenia. Nárok na bolestné vzniká vtedy, keď je zdravotný stav poškodeného ustálený a kedy možno prvýkrát vykonať jeho bodové hodnotenie. Okolnosť, kedy poškodený následne prípadne pristúpi k spracovaniu znaleckého posudku, nie je pre začatie plynutia premlčacej doby rozhodujúca. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 152/2010, podľa ktorého: „...V prípade nároku na odškodnenie za bolesť sa poškodený dozvie o škode v čase, kedy sa jeho zdravotný stav ustálil a bolo možné objektívne vykonať bodové ohodnotenie bolesti.“ Rovnako poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 661/2015, podľa ktorého: „Akonáhle je zdravotný stav poškodeného ustálený, možno ohodnotiť bolesť; týmto okamihom je teda bolesť zistená, bez ohľadu na to, kedy je vyhotovený posudok o bolestnom a sťaženi spoločenského uplatnenia; posudok je len podkladom pre záver o vytrpenej bolesti a sťaženi spoločenského uplatnenia.“ Podľa žalovaného, ak teda k ustáleniu zdravotného stavu žalobkyne došlo v septembri 2015, od septembra 2015 potom začala plynúť dvojročná subjektívna premlčacia doba podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorá uplynula v septembri 2017. Pred uplynutím premlčacej doby však žalobkyňa v konaní pred súdom uplatnila len nárok na náhradu bolestného vo výške 354,00,- eur. Podľa žalovanej uvedený nárok rozšírila o sumu 632,70,- eur až podaním zo dňa 13. 10. 2021, t. j. v časti nároku na zaplatenie bolestného vo výške 632,70,- eur bol tento uplatnený po uplynutí premlčacej doby a súd správne posúdil vznesenú námietku premlčania ako dôvodnú.

3.2 Žalovaný uviedol, že vo vzťahu k uplatnenej náhrade nemajetkovej ujmy žalobkyňa rovnako namietala posúdenie vznesenej námietky premlčania súdom (moment začatia plynutia premlčacej doby), ako aj právne posúdenie dôvodnosti uvedeného nároku v súvislosti s produkovanými rozhodujúcimi skutkovými tvrdeniami žalobkyne, keď táto dospela k záveru, že premlčacia doba začala plynúť dňom nasledujúcim po operácii zo dňa 19.11.2013, keď podľa žalobkyne nárok na náhradu nemajetkovej ujmy mohla uplatniť prvýkrát, keď sa o porušení jej práv dozvedela, čo bolo deň nasledujúci po reoperácii zo dňa 05.05.2015. Žalovaný poukázal na to, že samotné právo na náhradu nemajetkovej ujmy sa premlčiava v trojročnej premlčacej dobe podľa ust. § 101 Občianskeho zákonníka, ktorá má objektívnu povahu, teda začína plynúť od určitej skutočnosti. V danom prípade podľa názoru žalovaného neobstojí ani záver o vznesení námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi, keďže žalovaný nijako nezavinil márne uplynutie premlčacej doby žalobkyne ohľadom uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Vznesenie námietky premlčania bolo legitímnym prostriedkom procesnej obrany žalovaného, ktorý za daných konkrétnych okolností nevykázal žiadne znaky zneužitia práva žalovaným na úkor žalobkyne. Žalovaný tiež zotrval na tom, že pokiaľ išlo o uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, zastáva aj naďalej názor, že žalobkyňa nepredložila žiadne relevantné skutkové tvrdenia o tom, aký zásah a do akej zložky jej osobnostnej sféry žalovaný nesprávnym postupom - ponechaním vatového tampónu a jeho následným operačným vyňatím z operačnej rany mal spôsobiť.

3.3 Rozhodnutie o trovách konania považoval žalovaný za správne, rešpektujúce zásadu úspechu sporových strán, a preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu potvrdil ako vecne správny.

4. K podanému odvolaniu sa vyjadril intervenient tak, že navrhol v súlade s ustanovením § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v platnom a účinnom znení, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Nesúhlasil so skutočnosťami uvádzanými žalobkyňou v podanom odvolaní. Mal za to, že prvostupňový súd správne posúdil všetky otázky, vykonal dôkladné dokazovanie a prijal zákonné a právne udržateľné rozhodnutie. Žalobkyňa neuviedla žiadnu novú právnu argumentáciu a v zásade opakovala námietky a stanoviská, s ktorými sa prvostupňový súd riadne vysporiadal. Súd prvej inštancie v odôvodnení napádaného rozsudku dostatočne podrobne uviedol základné východiská nárokov žalobkyne, keďže v konaní bolo nesporné, že žalovaný porušil právnu povinnosť, nakoľko neposkytol žalobkyni zdravotnú starostlivosť lege artis – ponechanie tampónu v tele žalobkyne pri operácii dňa 19.11.2013. Namietanou skutočnosťou napokon jednak v konaní pred súdom prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní bola výška bodového ohodnotenia uplatnených nárokov zo strany žalobkyne. Ťažiskom uvedeného odvolania boli subjektívne námietky voči výške bodového hodnotenia bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia. Konajúci súd pri priznaní jednotlivých

nárokov vychádzal zo znaleckého posudku vypracovaného znaleckou organizáciou forensic.sk Inštitút forenzných medicínskych expertíz, s.r.o. a rovnako aj z výsluchu E. G. E., ktorý vyčerpávajúco zdôvodnil bodové hodnotenie. V uvedenej súvislosti uviedol, že zo strany žalobkyne neboli produkované dôkazy, ktoré by závery znaleckej organizácie o výške bodového hodnotenia bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia robili spornými.

4.1 Podľa intervenienta na strane žalovaného konajúci súd v časti rozhodnutia o trovách konania s poukazom na rozhodnutie vo veci, kedy konajúci súd priznal žalobkyni časť ňou uplatnených nárokov, prijal zákonné a právne udržateľné rozhodnutie. Mal tiež za to, že konajúci súd v zmysle platnej právnej úpravy správne vo veci rozhodol o náhrade trov konania v intenciách ustanovenia § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku, kedy súd prvej inštancie rozhodol o nároku na trovy konania podľa zásady úspechu vo veci, hoci meritórne rozhodnutie záviselo od znaleckého posudku. Intervenient na strane žalovaného tiež uviedol, že ustanovenia civilného sporového kódexu pri náhrade trov konania boli koncipované tak, že pri rozhodovaní o náhrade trov konania v sporových konaniach sa uplatnila tzv. zásada úspechu, v zmysle ktorej súd priznal úspešnej strane náhradu trov konania proti neúspešnej strane. Mal za to, že zásadu úspechu treba uplatniť aj na konania, ktorých výška plnenia závisela od znaleckého posudku. Najmä s ohľadom na existujúce zastúpenie žalobkyne advokátom, ktorý mal poznať aspoň bežnú judikatúru v žalovanej veci a napriek tomu, že bola žalobkyňa v základe sporu úspešná, by takýto výkon práva nemal byť chránený, a preto mal za to, že konajúci súd správne pri rozhodovaní o nároku na trovy konania rozhodol podľa zásady úspechu. Považoval za nesporné, že pomer úspechu bol základným meradlom pre nárok na náhradu trov konania.

S poukazom na vyššie uvedené mal za to, že žalobkyni nebolo možné priznať plnú, ale len pomernú náhradu trov konania voči žalovanej, keď mala v konaní úspech len čiastočný, nakoľko v konaní išlo o priznanie náhrady škody, ktorej výška bola zistiteľná ešte pred podaním žaloby. Vzhľadom na uvedené žiadal odvolací súd, aby predmetný rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, a tak žalovanému, ako aj intervenientovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4.2 Žalobkyňa sa k vyjadreniu žalovaného a intervenienta na strane žalovaného v replike nevyjadřila.

5. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania žalobkyňou v rozsahu danom ust. § 379, § 380 a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III., ktorým zamietol žalobu vo zvyšnej časti, potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP. Výroky IV., V. napadnutého rozsudku o nároku na náhradu trov konania voči žalobkyni a výroky VI. a VII. o nároku na náhradu trov konania štátu voči žalobkyni žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného zrušil a vrátil vec v napadnutom rozsahu súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. c) CSP).

6. Pokiaľ ide o výrok III., ktorým súd prvej inštancie zamietol vo zvyšnej časti nárok žalobkyne na náhradu bolestného, náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.000,- eur, krajský súd preskúmal podrobne všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo vzťahu k tejto časti výroku vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie v tejto časti. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie predmetnej časti výroku, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie v danej časti odôvodnil v súlade s ust.

§ 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia je v tejto časti vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa v tejto časti krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

7. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalovanej, formulovanú v podanom opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami súdu prvej inštancie. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť odvolateľky za obsahové vymedzenie svojho odvolania v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (ustanovenie § 380 ods. 1 CSP).

8. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov

prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jeden celok, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

9. Odvoláciu námietku žalobkyne týkajúcu sa toho, že znalecká organizácia pri vypracovaní znaleckého posudku postupovala nesprávne, keď odškodnenie položkou 235 malo byť 30 bodov (20 bodov + 50 % zvýšenie) a v prípade položky 238 (správne malo byť uvedené 239) na úrovni 35 bodov, t. j. spolu malo bolestné predstavovať 65 bodov s tým, že znalecká organizácia priradila položke 235 hodnotu 15 bodov a 50 % zvýšenie, a teda

na dolnej hranici namiesto hodnoty 20 bodov + 50 % zvýšenie, pričom na hornej hranici určeného rozpätia bola položka 239 hodnotená zhodne s názorom žalobkyne, vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. V tejto súvislosti krajský súd konštatuje, že je síce pravdou, že znalecký posudok znaleckej organizácie, z ktorého vychádzal súd prvej inštancie, obsahuje hodnotenie bolestného položkou označenou 235 vo výške 15 % s 50 % zvýšením, avšak podľa popisu v posudku o tom, že je zrejme, že „...cudzie teliesko chirurgicky odstránené...“ je evidentné, že išlo o položku 234 sadzobníka. Je potrebné uviesť, že na uvedenú nezrovnalosť žalovaný upozornil už v jeho vyjadrení k posudku znaleckej organizácie, a túto nezrovnalosť, resp. rozpor následne znalec riadne oboznámil aj priamo na pojednávaní „...áno, zmysel tej odpovede je samozrejme nemenný, akurát tam má byť uvedená položka č. 234, čiže je to z mojej strany možné charakterizovať ako pisársku chybu...“ (strana 8 zápisnice z pojednávania zo dňa 14.10.2021). Na základe uvedeného je teda nesporné, že u žalobkyne je dané hodnotenie bolestného položkou 234 (v posudku nesprávne označenom ako položka 235) za cudzie teliesko, pričom v prílohe sadzobníka č. 1 k zákonu č. 437/2004 Z. z. v účinnom znení hodnotenie položkou 234 neumožňuje rozpätie ale presne stanovený počet bodov 15. Aj podľa odvolacieho súdu znaleckým posudkom znaleckej organizácie bola priradená správna bodová hodnota.

10. Pokiaľ ide o námietku žalobkyne spočívajúcu v tom, že je neprijateľné, aby na rozdiel od lekárskeho posudku E. I. H. došlo v znaleckom posudku znaleckej organizácie k tak zásadnému zníženiu bodovej hodnoty pri náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia, túto vyhodnotil odvolací súd taktiež ako nedôvodnú. V tejto súvislosti krajský súd konštatuje, že rozdiel bodových hodnotení v lekárskom posudku E. I. H. a znaleckému posudku znaleckej organizácie bol daný jednak jednoznačnou nesprávnosťou predmetného lekárskeho posudku E. I. H., ktorá zvýšila základné bodové hodnotenie v rozpore s platnou právnou úpravou o dvojnásobok, pričom zákon č. 437/2004 Z. z. umožňoval zvýšenie maximálne na dvojnásobok základného bodového hodnotenia. Z uvedeného je zrejme, že už na základe tohto nesprávneho hodnotenia v lekárskom posudku E. H. došlo k zjavne nedôvodnému navýšeniu sumy bodového hodnotenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia o 1000 bodov.

10.1 Za primárny dôvod, pre ktorý súd prvej inštancie neakceptoval lekársky posudok E. H., bol ten, že tento posudok hodnotí bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia za celkový priebeh ochorenia a liečbu a nehodnotí len následky nesprávneho poskytnutia zdravotnej starostlivosti a nutnosti revíznej operácie v spojení s ponechaným tampónom v operačnej rane. S uvedeným záverom sa stotožňuje i odvolací súd a len na zdôraznenie tohto záveru poukazuje na výpoveď znalca, ktorý na pojednávaní uviedol, že „...u pani žalobkyne bolo predchádzajúce jednoznačné ochorenie chrbtice viacetážové, ktoré viedlo k tomu, že medzistavcová platnička v úseku piateho drierkového stavca a prvého krížového sa postupne vyklenovala a spôsobovala ťažkosti. V neskoršom období boli zistené ďalšie ťažkosti degeneračné, čiže chorobné na chrbtici v iných etážach chrbtice. Považujeme za medicínsky nesporné, že pani žalobkyňa mala pre existujúcu chorobu chrbtice, čo je aj dôvod, prečo nemôžeme akceptovať predchádzajúci návrh odškodnenia podľa lekárskeho posudku, ktorý odškodňoval chorobu ako takú, ktorá však nebola zavinená nikým v tomto spore...“ S vyššie uvedeným súvisí aj námietka žalobkyne spočívajúca v potrebe hodnotenia SSU položkou 304f (alebo minimálne 304e) za ťažké obmedzenie pohyblivosti chrbtice, ktoré nemôžu byť, lebo nebolo preukázané, že takéto vážne zdravotné obmedzenie bolo následkom ponechaného tampónu, ako to správne konštatoval súd prvej inštancie v bode 35. odôvodnenia rozhodnutia, pričom dodal, že súčasný stav žalobkyne je z veľkej časti následkom liečby existujúceho primárneho ochorenia žalobkyne. Z uvedeného dôvodu potom ak súd prvej inštancie nerozhodne podľa predstáv strany sporu, nedochádza k porušeniu práva na súdnu ochranu, ktorú nemožno zamieňať s právom strany sporu byť pred súdom úspešnou, prípadne s právom na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Intenzitu zásahu spôsobilú privodiť porušenie ústavných základných práv podľa rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky

sp. zn. I. ÚS 344/2010 dosahuje len také odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré neuvádza žiadnu argumentáciu, prípadne také, ktorého dôvody sú zjavne protirečivé, alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, alebo ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi elementárnej spravodlivosti.

11. Neobstojí námietka žalobkyne, ktorá rozporuje záver súdu prvej inštancie, že z jej strany neboli produkované také dôkazy, ktoré by robili spornými závery znaleckej organizácie o výške bodového hodnotenia bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, pričom v tejto súvislosti poukázala na predchádzajúce ustanovenie znalkyne E. D., na jeho zrušenie a ustanovenie znaleckej organizácie. Tiež neobstojí tvrdenie žalobkyne, že na oznámenie znaleckej organizácie o novej zaujatosti súd prvej inštancie neprihliadol a že znalecká organizácia bola ustanovená na vypracovanie kontrolného znaleckého posudku, čím malo dôjsť k obmedzeniu žalobkyne v možnosti produkovania dôkazov. V tejto súvislosti krajský súd konštatuje, že žalobkyňa po doručení posudku znaleckej organizácie predložila len opakovane svoje vyjadrenie, v ktorom predostrela vlastné názory a hodnotenie jej zdravotného stavu, jeho príčin a vzniknutých následkov. Nepredložila žiadne odborné stanovisko, vyjadrenie ošetrojúceho lekára či špecialistu, prípadne inej odborne spôsobilej osoby, ktoré by akýmkoľvek spôsobom spochybňoval jednotlivé odborné závery, ku ktorým znalecká organizácia dospela, resp. ktoré by jej odlišné tvrdenia odborne podporoval. Rovnako žiadne ďalšie dokazovanie ani nenavrhol, pričom ju zaťažovalo dôkazné bremeno o vlastných skutkových tvrdeniach. Z uvedeného dôvodu sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena žalobkyňou. Zo spisového materiálu je tiež zrejmé, že pokiaľ išlo o ustanovenie E. D. ako znalkyne a následne znaleckej organizácie, s dôvodmi uvedeného postupu sa súd prvej inštancie vypořiadal v uznesení zo dňa 09.10.2018, keď uviedol, že zrušenie jej ustanovenia za znalca požiadala priamo E. D. z dôvodov, ktoré súd prvej inštancie správne akceptoval. Z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie tiež vyplýva, že až po vykonaní dopytu súdom prvej inštancie na ostatných znalcov zapísaných v odbore, ktorí však vykonanie znaleckého úkonu odmietli, pristúpil k rozhodnutiu o ustanovení znaleckej organizácie. Proti osobe ustanoveného znalca – znaleckej organizácie nepodala v priebehu konania žalobkyňa žiadne námietky, námietku však podala znalecká organizácia, o ktorej súd prvej inštancie rozhodol uznesením zo dňa 24.07.2019, v ktorom uviedol aj dôvody, pre ktoré znalecká organizácia nebola vylúčená a s ktorými dôvodmi sa stotožnil aj odvolací súd a v podrobnostiach na ne poukazuje. Na základe uvedeného možno konštatovať, že k porušeniu samotného práva na spravodlivý proces vo vzťahu k žalobkyňi nedošlo.

12. Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd aj námietku žalobkyne týkajúcu sa nesprávneho právneho posúdenia vznesenej námietky premlčania, keď uviedla, že pokiaľ ide o premlčanie bolestného, tak za moment začatia plynutia premlčacej doby pokladá moment, kedy sa o výške škody dozvedela, konkrétne od momentu doručenia znaleckého posudku znaleckej organizácie. V tejto súvislosti krajský súd konštatuje, že za deň, keď si dá poškodený vypracovať znalecký posudok, alebo sa z neho dozvie o rozsahu bodového hodnotenia, nemožno považovať za deň zistenia bolesti, pretože uvedená argumentácia žalobkyne nezodpovedá ustálenej rozhodovacej praxi súdov, na ktorú správne poukázal i súd prvej inštancie v bode 36. rozsudku. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje tiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 661/2015, podľa ktorého „akonáhle je zdravotný stav poškodeného ustálený, možno ohodnotiť bolesť; týmto okamihom je teda bolesť zistená bez ohľadu na to, kedy je vyhotovený posudok o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia.“ Rovnako odvolací súd upriamuje pozornosť i na závery Najvyššieho súdu SR sp. zn. MCdo 37/2000, podľa ktorého „za deň zistenia bolesti nemožno bez ďalšieho považovať deň ukončenia práceneschopnosti poškodeného, ani deň vyhotovenia posudku o bolestnom ale okamih (deň) ustálenia zdravotného stavu poškodeného.“

12.1 Rovnako odvolací súd, ako aj súd prvej inštancie sa zhodujú v názore, že moment ustálenia zdravotného stavu žalobkyne vychádza z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie, ktorý svoje právne posúdenie námietky premlčania aj náležite vysvetlil (bod 36. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie), s ktorými závermi sa odvolací súd stotožnil. Z vykonaného znaleckého dokazovania (odpovede na otázky č. 17 a 18 znaleckého posudku znaleckej organizácie) súdom prvej inštancie vyplynulo, že ustálenie zdravotného stavu žalobkyne po operácii vykonanej dňa 19.11.2013 došlo približne dňa 07.08.2014 a ustálenie zdravotného stavu po reoperácii zo dňa 04.05.2015 nastalo v septembri 2015. Odvolací súd dáva do pozornosti, že k uvedenému sa vyjadril aj samotný znalec vo výsluchu zo dňa 14.10.2021, na strane 7 zápisnice z pojednávania, kde k otázke určenia momentu ustálenia zdravotného stavu uviedol: „Vieme povedať jednu vec, že bolestné mohlo byť prvýkrát

teoreticky, hypoteticky vypracované v čase, keď sa akoby vyriešil ten posledný problém, čiže ak posledný problém bol 04. mája 2015, tak pokiaľ vlastne sa ukončila liečba tohto problému, čo sa týka bolestného, tak áno, spravidla k tomu deviatemu mesiacu v roku 2015 alebo začiatku deviateho mesiaca 2015 to bolestné bolo už akoby jasné. Ale to bolestné sa ďalej nemenilo, aj keby bolo vypracované v roku 2019, 2018 alebo tak, lebo už samozrejme tento stav už nastal, čiže to už bolo akoby nemenné.“

12.2 Krajský súd konštatuje, že správny je záver súdu prvej inštancie, že k ustáleniu zdravotného stavu žalobkyne došlo v septembri 2015 a od tohto momentu začala plynúť dvojročná subjektívna premlčacia doba, ktorá uplynula v septembri 2017. Správny je aj záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého, pred uplynutím premlčacej doby si žalobkyňa uplatnila len nárok na náhradu bolestného vo výške 354,- eur, pričom uvedený nárok rozšírila o sumu 632,70,- eur až podaním zo dňa 13.10.2021, t. j. v časti nároku na zaplatenie bolestného vo výške 632,70,- eur bol tento uplatnený po uplynutí premlčacej doby, a preto súd správne posúdil vznesenú námietku premlčania.

13. Neobstojí ani námietka žalobkyne vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy čo do vyhodnotenia vznesenej námietky premlčania súdom prvej inštancie. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že premlčacia doba začala plynúť dňom nasledujúcim dňom po prvej operácii dňa 19.11.2013, pričom trojročná premlčacia doba uplynula dňa 19.11.2016, ako to správne ustálil súd prvej inštancie v bode 37. odôvodnenia rozsudku. Krajský súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie aj v tom, že neobstojí záver žalobkyne o tom, že vznesená námietka premlčania bola v rozpore s dobrými mravmi. Súd prvej inštancie tiež správne ustálil, že žalovaný nezavinil márne uplynutie premlčacej doby žalobkyne, pričom odvolací súd sa s touto argumentáciou obsiahnutou v bode 37. odôvodnenia rozsudku plne stotožnil a v podrobnostiach naň odkazuje. Len na zdôraznenie krajský súd konštatuje, že žalobkyňa mala dostatočný časový priestor na uplatnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, keďže mimosúdnou výzvou zo dňa 25.11.2015, t. j. v čase plynutia premlčacej doby, vyzvala žalovaného na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20.000,- eur, pričom premlčacia doba uplynula až o jeden rok neskôr. Odvolací súd sa zhodol s názorom žalovaného, že vznesenie námietky premlčania predstavuje legitímny prostriedok procesnej obrany z jeho strany, ktorý za daných okolností nepredstavuje znaky zneužitia práva žalovaným.

14. Ďalšie argumenty žalobkyne v odvolacom konaní odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vyporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku či pripomienku nastolenú stranou, je potrebné, aby bolo reagované len na podstatné a relevantné argumenty strán konania (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 200/09 a pod.). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu zaoberajúcu sa ďalšími irelevantnými okolnosťami prejednávanej veci, už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

15. Napadnutý rozsudok (výrok III.) teda zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z § 220 ods. 2 CSP a zásadám súdnej praxe a je preskúmateľný a riadne odôvodnený a opačný názor žalobkyne je len jej subjektívnym, ničím nepodloženým názorom. V tejto súvislosti odvolací súd tiež poukazuje aj na konštantnú judikatúru súdov, z ktorej vyplýva, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004). Právo na spravodlivý súdny proces neznamena ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/2004). Podľa odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie dostatočne zaoberal skutkovými okolnosťami na to, aby dospel k správne právnemu záveru o dôvodnosti podanej žaloby.

16. Pokiaľ ide o výrok V. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým žalovanému voči žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 95,64 % a výrok VI., ktorým intervenient na strane žalovaného voči žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 95,64 %, odvolací súd konštatuje, že ich bolo nutné zrušiť podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP pre nesprávne právne posúdenie. Podľa odvolacieho súdu zásadu úspechu treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V danom prípade nejde o procesne neúspešného žalobcu,

ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. V danom prípade je potrebné žalobkyňu posudzovať ako plne procesne úspešnú vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu bolestného a sťaženie spoločenského uplatnenia, pretože mala plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia vyplývajúca z procesného úspechu závisela od úvahy súdu, resp. od znaleckého posudku. V danom prípade nebolo podstatné, či bolo konanie v časti o zaplatenie 1.406,25,- eur zastavené. Okrem toho súd prvej inštancie posúdi nárok na náhradu trov konania i z hľadiska samostatnosti uplatnených nárokov, a to jednak výroku o náhrade na bolestnom a náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a jednak vo vzťahu k výroku o náhradu nemajetkovej ujmy. Na základe vyššie uvedeného je odvolací súd toho názoru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania vo výrokoch V. a VI. je nesprávne, pretože súd vo výroku I. rozsudku rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi náhradu za bolesť a náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia, teda žalobe v časti vyhovel, nakoľko ju považoval za dôvodnú, pričom pri určení výšky náhrady vychádzal zo záverov znaleckého posudku znaleckej organizácie. Zároveň odvolací súd zrušil aj výroky o nároku na náhradu trov konania štátu, pretože ide o závislé výroky na výrokoch V. a VI. rozsudku. V ďalšom konaní súd prvej inštancie opätovne rozhodne o nároku tak na náhradu trov konania vo vzťahu k stranám, ako aj vo vzťahu k trovám konania štátu s tým, že pri rozhodnutí o trovách konania zohľadní trovy odvolacieho konania.

17. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)